

däck fångslade besättningen från att dela samma öde, sedan maori kommit i krigsextasen. Detta lyckades dock med Wai-kaeatas hjälp, och befrielsens stund var kommen för dem och den otåligt bidande Kennel.

III.

Harrit-expeditionen 1834.

Å Taranaki-kusten, 5 miles söder om Mount Egmont, ligger en strandremsa, som bär namnet »Harriet Beach». Nutidens settlers där hava rätt att anse sin strand som »historisk». Över en del av händelserna i det drama, som här en gång utspelades, avlades vittnesmål av kapten John Guard inför New South Wales exekutiva råd under guvernör Richard Bourkes presidium den 22 augusti 1839, och räddningsexpeditionen blev även skildrad av Dr W. B. Marshall, läkare ombord på H. M. S. »Alligator», i hans år 1836 utgivna bok.

Bland de många omkring Nya Zeelands kuster vid denna tid sysselsatta valfångstskeppen, var barkskeppet »Harriet» på 240 tons, hemma i Sydney och fört av kapten John Guard. Fartygets besättning utgjordes, utom befälhavaren, av navigationsofficeren Rich. Hall, två styrmän och 23 matrosar, varförutom kaptenens fru och två minderåriga barn befunno sig ombord. »Harriet» avseglade från Sydney den 13 april 1834, destinerat till Cloudy Bay i Cook Strait, men strandade den 29 april under stark pålandsvind utanför den lilla Okahu-floden, söder om Mount Egmont. Fartyget vräktes högt upp bland undervattensrev och blev vrak, men alla ombord varande bärgades i land jämte en ringa del förråd. De skeppsbrutna satte upp tält, gjorda av segel, på den obebodda stranden, och ämnade sedan snarast söka sig fram till närmaste maoriby.

Ej mer än 10 gevär och litet ammunition hade man lyckats